

1.

Tizenhárom évesen még nem ismertem a másik édesanyámat.

Nagy fáradtság árán feljutottam a lakáshoz egy ormótlan nagy bőrönd és egy zsáknyi összekeveredett cipő társaságában. Alighogy felértem, megcsapott az olajban sült étel szaga. Várom kellett.

Az ajtó nem nyílt: valaki a túloldalt némán rángatta és a lakattal bíbelődött. Megláttam egy pókot, ami a sarokban és a fonala végén himbálózott.

Fémes kattanással nyílt ki az ajtó és egy lány tűnt fel, akinek pár napja lehetett befonva a haja. A húgom volt az, akit korábban még sosem láttam. Szélesebbre tárta az ajtót, hogy bejöhessek, de továbbra is rajtam tartotta metsző tekintetét. Ekkor még jobban hasonlítottunk egymásra, mint később felnőttekként.

2.

A nő, aki világra hozott nem kelt fel a székéből. A csecsemő, akit a kezében tartott féloldalasan szopta az egyik ujját - talán épp nőtt az egyik foga. Mindketten rám néztek, és ekkor a kicsi abbahagyta a sírdogálást. Nem tudtam, hogy ennyire kicsi öcsém van.

- Megjöttél - mondta a nő. - Azt tedd csak le.

Lehajtottam a fejem és ismét megcsapott a cipők szaga, ha egy kicsit is megmozdítottam a zsákot. A szoba egyik zárt ajtaja mögül hangos horkolás szűrődött ki. A baba ismét sírni kezdett, majd az anyja melléhez fordult, nyálát folytatva az átizzadt, kifakult virágmintás ruhára.

- Miért nem csukod be? - kérdezte ridegen az anya a kislányt, aki továbbra se mozdult.

- Nem fognak feljönni azok, akik őt hozták? - ellenkezett a lány felém bökve hegyes állával.

A nagybátyám, meg kellett tanulnom, hogy így szólítsam, ekkor lépett be, lihegve a lépcsőmászástól. A nyári hőség ellenére két ujjával az akasztójánál fogva egy új télikabátot tartott, az én méretemben.

- A feleséged nem jött? - kérdezte az első anyám felemelve hangját, hogy elfojtsa a csecsemő egyre hangosabb sírását.

- Fel sem bír kelni az ágyból - válaszolta, majd elfordította a fejét. - Tegnap én mentem el vásárolni, vettem pár dolgot téltre is - folytatta, majd megmutatta a nőnek kabát márkáját.

A nyitott ablak felé mentem és letettem a táskámat. A távolból fülszaggató zaj hallatszódott, mintha köveket zúdítottak volna egymásra.

Az asszony úgy döntött, hogy kávéval kínálja meg a vendégét. Elmondása szerint az illata majd felkelti a férjét. Az üres étkezőből átment a konyhába, miután berakta a kicsit a járókába, aki tovább sírt. A kisgyerek megpróbált a hálóba kapaszkodva fölállni egy olyan lyuknál, amit csak sebtében foltoztak be egy spárgadarabbal.

Amikor közelebb léptem hozzá, még hangosabban felüvöltött, szinte szomorúan. A nővére, akit jól ismert, végül nagy nehezen kivette és letette a lecsempézett padlóra. Hallva a konyhából átszűrődő hangokat elkezdett mászni abba az irányba. A lány sötét tekintete öccséről átsiklott rám, de továbbra is lefelé nézett. Nézte az aranyozott cipőcsatomat, majd felemelte tekintetét a ruhám kék fodraira, amik még mindig merevek voltak, hisz nem rég vettük. Mögötte egy dongó röpködött, néha neki-neki verve magát a falnak, mialatt a kiutat kereste.

- A ruhát is ez a férfi szerezte neked? - érdeklődött halkán.

- Tegnap vette nekem, azért, hogy ebben jöhessen ide.

- De ki ő neked? - kíváncsiskodott.

- Egy távoli nagybácsi. Vele és a feleségével éltem egészen máig.

- Akkor ki a te anyukád? - kérdezte kedvét vesztve.

- Kettő van. Az egyikük a te édesanyád.

- Néha beszélt róla, mármint egy nővérrel, de nem tudok hinni neki.

Hirtelen vágyakozva megragadta a ruhám ujját.

- Nemsokára kinövöd. Jövőre oda is adhatod, szóval vigyázz, nehogy tönkretedd.

Az édesapa ásítózva jött ki a hálósobából, mezítláb, felül nem viselt semmit. A kávé illatát követve egyszer csak észrevett, majd bemutatkozott.

- Hát itt vagy - mondta, akárcsak a felesége.

(*L'arminuta*, Donatella di Pietrantonio)